Una vida breu i una mort tràgica

El 28 d'octubre passat vaig assistir a la representació de l'obra 'Psicosi de les 4.48', de Sarah Kane, al Teatre de Mira-sol, i reconec que va ser una vivència dura. Dic dura no pas perquè l'obra no tingui qualitat, que en té, sinó perquè coneixia la vida convulsa de la seva autora i el final tràgic amb què la va tancar. Nascuda a Anglaterra el 1971 i víctima, ja de molt jove, de profundes depressions, angoixes i sentiments de soledat, la seva vida va ser un entrar i sortir continu de sanatoris mentals. Era una gran actriu, però. No, no em refereixo a que fos intèrpret, ella només escrivia i de vegades dirigia, sinó al fet que en les seves aparicions públiques guardava les aparences i no mostrava el neguit interior que amb el temps la va empènyer a escriure obres sobre l'estat mental de les persones internades en frenopàtics.

Va ser blasmada inicialment per la premsa britànica, que el 1995 es va posar les mans al cap davant d'una obra -'Blasted'- que situava l'acció a la cambra d'un hotel de luxe on un periodista racista violava una noia, i després, en aparèixer un soldat armat, s'hi veien més violacions, més violència i fins i tot canibalisme. Però Harold Pinter la va defensar; va defensar l'obra i va defensar l'autora. De fet, aquella defensa va ser l'inici d'una amistat entre Pinter i Sarah Kane que va durar fins que ella va morir, el 1999. Va ser justament en aquell any quan Kane, ja molt més reconeguda en el món teatral, va escriure 'Psicosi de les 4.48'. I ho va fer ja interna en un hospital on havia ingressat per si mateixa conscient que havia arribat als límits de resistència. El títol de l'obra al·ludeix a l'hora de la matinada en què, si més no en aquells anys, els efectes de la medicació presa abans d'anar a dormir davallen i es produeixen més suïcidis. Això és el que va fer Sarah Kane. Primer ho va intentar prenent-se dos-cents barbitúrics, però la van poder salvar a temps. La segona vegada, malauradament, ja no. Es va penjar amb els cordons de les sabates. Tenia vint-i-vuit anys.

En la versió catalana de 'Psicosi de les 4.48', traduïda per Anna Soler Horta i dirigida per Moisès Maicas, l'actriu Anna Alarcón fa un treball exquisit. Està realment esplèndida en el cos d'una dona que requereix multitud de registres, ja que la seva ment travessa per diferents estats que la porten de la lucidesa a la irrealitat, de la figuració al malson. És una obra que obliga l'espectador a reflexionar, una obra que vol fer-nos comprendre que l'acte de llevar-se la vida és el crit més esfereïdor en demanda d'ajuda que pot emetre un ésser humà.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista
www.victoralexandre.cat
@valex_cat

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/123782.html

Copyright 2024 Cugat.cat